

Sygn. akt IV Ka 301/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy - IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Paweł Pratkowiecki (spr.)
Sędziowie	SO Andrzej Środek SO Andrzej Grochmal
Protokolant	stażysta Antonina Kubiena

przy udziale Mariusza Zielińskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Legnicy

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2013 r.

sprawy **M. S. (S.)**

oskarżonego o przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. i art. 193 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Głogowie

od wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie

z dnia 4 kwietnia 2013 r. sygn. akt II K 1041/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że opis czynu z punktu I części dyspozytywnej uzupełnia o ustalenie, iż oskarżony usiłował wedrzeć się do mieszkania B. J.,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Oskarżony M. S. stanął pod zarzutem tego, że:

I. w dniu 13 stycznia 2012 r. na klatce schodowej nr (...) przy ul. (...) w G., działając w sposób umyślny, polegający na zadaniu uderzenia pięścią w twarz i kopnięciu dwa razy w twarz, spowodował u A. J. powstanie obrażeń w postaci stłuczenia głowy, złamania skrzydła kości klinowej, złamania kości jarzmowej po stronie prawej, wielofragmentowego złamania oczodołu prawego, rany tłuczony okolicy prawego policzka, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na okres powyżej dni siedmiu,

to jest o czyn z art. 157 § 1 k.k.,

II. w dniu 13 stycznia 2012 r. w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. W. i nieustalonym sprawcą, wbrew żądaniu B. J. właściciela mieszkania nr (...), nie opuścił jej mieszkania, czym działał na szkodę A. J. i B. J.,

to jest o czyn z art. 193 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Głogowie wyrokiem z dnia 4.04.2013 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 1041/12:

I. oskarżonego M. S. uznał za winnego tego, że w dniu 13 stycznia 2012 r. na klatce schodowej nr (...) przy ul. (...) w G., działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, wziął udział w pobiciu A. J., zadając mu cios pięścią w głowę, a następnie po przewróceniu pokrzywdzonego, dwukrotnie kopiąc go w twarz, przez co naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku, określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., który to czyn zakwalifikował jako występki z art. 158 § 1 k.k.

i za to, na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej wobec oskarżonego M. S. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat,

III. na podstawie art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonego M. S. na rzecz Skarbu Państwa 1/2 kosztów postępowania i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 roku Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) wymierzył mu opłatę w wysokości 120 (stu dwudziestu) zł,

IV. oskarżonego R. W. niewinął od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku oraz na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. orzekł, że koszty procesu w tym zakresie ponosi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości na niekorzyść oskarżonego Prokurator Rejonowy w Głogowie i stawiając zarzut obrazy przepisów prawa procesowego mającej wpływ na treść orzeczenia, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzut podniesiony w apelacji okazał się zasadny, natomiast nie było konieczności uchylania zaskarżonego wyroku i przekazywania sprawy do ponownego rozpoznania.

Apelujący słusznie wywodząc, że treść zaskarżonego wyroku nie daje odpowiedzi na pytanie, jak rozstrzygnięto co do zarzutu z punktu II części wstępnej tego orzeczenia, nie przedstawił jednak swojego poglądu co do omawianej kwestii, postulując jedynie aby sąd odwoławczy wydał orzeczenie kasatoryjne. Co przy tym istotne skarżący nie kwestionował stanowiska Sądu Rejonowego, że występki z art. 193 k.k., opisany w punkcie II, stanowił współlucarny czyn uprzedni w odniesieniu do przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. (punkt I).

Sąd Okręgowy również akceptuje powyższe stanowisko, które sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy umotywował w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Rzecz jednak w tym, że przyjęcie konstrukcji czynu współlucarnego nie znalazło wystarczającego odzwierciedlenia w treści zaskarżonego wyroku. W tym zaś zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 2 lutego 2006 r., sygn. akt II AKa 360/05,

a mianowicie, że w przypadku przyjęcia konstrukcji czynu współlucarnego sąd w wyroku skazującym, zgodnie z treścią art. 413 k.p.k. uzupełnia opis czynu będącego podstawę skazania i wymiaru kary o znamiona czynu współlucarnego (LEX 171995).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy sąd odwoławczy zmienił zatem zaskarżony wyrok jedynie w ten sposób, że opis czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I części dyspozytywnej uzupełnił o znamiona współukaranego występku z art. 193 k.k.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy,
a o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. kierując się względami słuszności.